

Folketingets Socialudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
post@sm.dk
www.sm.dk

Sagsnr.
2024 - 2715

Doknr.
848301

Dato
01-05-2024

Folketingets Socialudvalg har d. 3. april 2024 stillet følgende spørgsmål nr. 393 (alm. del) til social- og boligministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Theresa Berg Andersen (SF).

Spørgsmål nr. 393:

"Vil ministeren redegøre for sin holdning til at iværksætte og understøtte forsøg med loft over antal sager for socialrådgivere på børne- familieområdet i en periode? Der henvises til udfordringerne med overholdelse af tidsfrister i børnesager samt fejl i børnesager, som beskrevet i artiklerne "Familier risikerer at blive ladt i stikken, mens halvdelen af landets kommuner kæmper med at overholde tidsfrister" og "Jurist: Alt for mange kommuner laver alvorlige fejl i børnesager?" begge bragt på dr.dk den 2. april 2024."

Svar:

Det er kommunerne, der har ansvaret for sagsbehandlingen på det specialiserede børne- og familieområde. Vi har ikke i lovgivningen fastsat regler for, hvordan kommunerne skal organisere sig lokalt. Det er op til den enkelte kommune at sikre, at rammerne for sagsbehandlingen er i orden, så børn og unge med behov for særlig støtte får den hjælp, de har brug for.

Det er klart, at jeg bliver foruroliget, når jeg læser, at adskillige kommuner har udfordringer med at overholde helt centrale sagsbehandlingskrav. Som borger i enhver kommune bør man kunne stole på, at retssikkerheden er i orden.

Jeg mener dog ikke, at den rette vej frem er, at staten detailregulerer, hvordan kommunerne skal organisere deres arbejde lokalt – eksempelvis med regler om, hvor mange sager en sagsbehandler må sidde med. Det risikerer at blive en rigid centralstyring, som ikke tager højde for lokale forhold.

Derudover er det ikke nødvendigvis antallet af sager i sig selv, som er afgørende. Det handler bl.a. også om kompleksiteten i den enkelte sag, om god ledelse, medarbejdersammensætningen og den enkelte sagsbehandlers erfaring med området, samt muligheden for sparring.

Jeg tror på, at barnets lov kommer til at gøre en forskel i praksis. Bl.a. fordi de nye, mere fleksible, sagsbehandlingskrav giver kommunerne bedre mulighed for at tilrettelægge sagsbehandlingen mere smidigt, så ressourcerne prioriteres rigtigt. Det indebærer bl.a., at kommunerne ikke skal udarbejde en børnefaglig undersøgelse i de mindre komplekse sager, hvor det er tilstrækkeligt med en mere afgrænset afdækning.

Der ligger selvfølgelig en stor opgave foran os i forhold til at få intentionerne bag barnets lov ud at leve i praksis. Til det formål har vi bl.a. nedsat et Partnerskab om Børnene Først, hvor centrale aktører på området drøfter, hvordan man kan understøtte kommunernes sagsbehandling i implementering af reformen. Et af de temaer, som bliver drøftet i Partnerskabet, er bl.a. styring af sagsintensitet i kommunerne. Det er en kompleks størrelse, som bl.a. dækker over mængden af opgaver og kompleksiteten af disse på tværs af det antal sager, som den enkelte børne- og ungerådgiver er ansvarlig for, sammenholdt med rådgiverens erfaring og forudsætninger for at håndtere disse. Det er et både svært og vigtigt emne, og derfor er det rigtig godt, at de centrale aktører mødes i partnerskabet og drøfter, hvordan man kan understøtte kommunerne i praksis.

I forlængelse heraf kan jeg oplyse, at det med den politiske aftale om Børnene Først blev besluttet at styrke både den permanente Task Force på området for udsatte børn og unge samt det kommunale tilsyn i Ankestyrelsen. Formålet med at styrke Task Forcen på området for udsatte børn og unge er at understøtte, at de kommuner, som har vanskeligheder, kan få hjælp til at kvalificere sagsbehandlingen. F.eks. hjælp til at forbedre rammerne for sagsbehandlingen via procedurer og arbejdsgange, ledelsestilsyn med sagsbehandlingen og faglig sparring.

Derudover har vi med aftalen afsat midler til ekstra hjælp til kommuner med mange børnesager, som giver en økonomisk håndsrækning til kommuner med en særligt stor andel af udsatte børn og unge i form af økonomisk støtte og skræddersyet rådgivning, som skal hjælpe dem med at sikre gode rammer for både sagsbehandlingen og arbejdsgangene, fx i form af færre sager til den enkelte sagsbehandler, eller til styrkelse af sagsbehandlingen af de mest komplekse sager.

Med venlig hilsen
Pernille Rosenkrantz-Theil
Social- og boligminister